

från dennas ändpunkt uppåt en 55 mm. lång fåra, obetydligt divergerande, nästan parallel med stafven. Dessa båda fåror äro visserligen smalare än stafven och de huggna linierna i allmänhet, men de äro snörräta och bära alla spår av att vara huggna. — 8) Svår; 75 mm. från föregående staf finnes i stafriktning en djup, temligen skroflig fåra tvärs över slingan; der denna fåra går, skulle kunna hafva varit en staf (ungefärligen vanligt afstånd); nu skönjes visserligen intet spår deraf (huggen yta), men vittringsfårorna äro i allmänhet djupare än de huggna och ingen ås i botten på denna hindrar befintligheten af en staf, utom möjligen en obetydlig, millimeterbred i nedre delen. 10 mm. till höger om ifrågavarande fåra utgår från yttre slingstreckt snedt nedåt en fåra, som på 10 mm. är jemn i kanterna och liknar en huggen rand, hvarefter den mynnar ut i en vidare, skrofligare fördjupning. Då i dennas botten ingen ås hindrar, kan fåran hafva framgått till inalles 35 mm:s längd, blott med en lindrig böjning uppåt och således varit kännestreck till ett **l**. Till höger om den nyssnämnda fåran på ungefär 15 mm:s avstånd derifrån finnas visserligen i stafriktning ett par obetydliga fåror, som synas huggna; men då dessa ej väl kunna kombineras med hvarandra — de bilda ej rät linie — och ej heller med det nyss antagna spåret af kännestreck, hvilket den öfre träffar ett stycke från dess spets, är antagligt, att här funnits **l**. — 9) Osäker. — 10) På midten skadad af vittring, och osäker. — 11) I 3:dje styckets kant, tvifvelaktig. — 12) Säkert kännestreck blott till venster; stenen är visserligen till höger om stafspetsen skroflig och ojemn, men ej så djupt, att ej kännestreck skulle hafva synts; äfven kännestreckt till venster är något skrofligt och gropigt. Runan följes knappast af punkt. — 13) De båda stafvarne säkra, den förra 50 à 60 mm. lång; i tvärstreckets riktning, den normala för mellersta delen af en **h**, går en vittringsfåra, djupare och något bredare än de huggna strecken, och passerar den hela stafven; på dess nedre sluttning något öfver botten tyckas spår af huggning finnas, i det den där är slätare; eljest kan intet kännestreck upptäckas; lemning af **h**? — 14) Säker staf; ungefär 30 mm. till höger derom går parallelt dermed från nedra slingranden en 60 mm. lång fåra, hvilken gör intryck af att vara huggen; som emellertid intet tvärstreck sammanbinder den med föregående eller efterföljande staf, är den antagligen en vittringsfåra. — 15) Stafven säker, skäres något ofvan midten af en vittringsfåra inom hvars gränser synas hafva kunnat finnas kännestreck till såväl **h** som **h**. — 16) Punkten osäker. — 17) Stenen är isynnerhet mot inre slingstreckt skroflig af vittring; från öfre strecket löper inåt en fåra i stafriktning, 45 mm. lång samt ett böjdt stycke af ett kännestreck, 25 mm. långt — till **B** eller **R**; möjligen finnes ock 10 mm. från nedre slingstreckt yttre sluttningen, 10 mm. lång, af ett kännestreck — troligen lemningar af **B**. — 18) Svår att upptäcka, har väl funnits på en mellan 5:te och 1:sta stycket bortkommen flisa. — 19) Denna och de följande runorna grunda och delvis skadade, men säkra.»

På grund av Boijes utförliga beskrivning kan följande inskrift antagas som säker:

asti · auk · hslakr · litu · raisa · stain · at sikhuat · brupur sin

5 10 15 20 25 30 35 40 45

8—13 **hslakr** är namnet fsv. *Āslāk*, fvn. *Aslākr*, i det att 8 * **h** är fel för **h** a.

Översättning: Aste och Aslak läto resa stenen efter Sigvat, sin broder.

Vid mitt besök vid Ytter Stene 1901 lovades av inspektoren på Tureholm, att runstenen skulle tagas upp ur bron och resas, vilket 1903 befanns vara ogjort. Stenen låg kvar som valvsten ytterst på östra sidan av bron med runsidan nedåt, så att ristningen både kan ses och kännas med fingret.

27. Sör-Husby, Trosa sn, Hölebo hd.

Pl. 22.

Litteratur: Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 147.

Denna nedre del av en runsten, som enligt Boije uppgives av J. H. Schröder (Upps. univ.-bibl. handskr.-saml. s. 114) finnas i Söder Husby äng på en hög, anträffades 1904

och låg vid mitt besök på Sör-Husby mark på norra sidan av en rännil, som söderifrån faller ut i Trosaån mittför Åby gästgivargård och på det ställe, där runstenen låg, gör en krök och rinner från väster till öster. Runstenen låg 90 steg från rännilens utlopp men är nu rest på en liten kulle strax bredvid.

Ämnet är gråsten, höjden 1,10 m, bredden längs den nedersta raka kanten 83 cm, längs övre kanten, som är något sned, 1,07 m, slingans bredd 6 cm.

Det första namnet 1—4 **kuna** följes utan skiljetecken av 5—6 **uk**. Ristningen är mycket grund och otydlig genom sandkorn, som hårt fäst sig i ytan. I 7—10 **tufi** synes av 7 **t** staven och högra bistaven, den vänstra spåras, 9 **f** är svagt. I stenens kant står 11—12 **uk**. Något objekt till 25—30 **hialbi** synes icke hava funnits.

Inskriften är följande:

kuna uk · tufi · uk — brupur · sin · kup · hialbi
5 10 15 20 25 30

Översättning: Gunna och Tove och (N. N. reste denna sten efter N. N.) sin broder. Gud hjälpe!

28. Nora, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 9: B. 773.

Litteratur: B. 773 (Nora Giärde); L. 854; Boije, Sv. fornminn.för. tidskr. V, s. 144.

Om denna och övriga försvunna runstenar vid Nora yttrar Boije följande: »Bautil 773 och 777 stodo ej att finna 1828 enligt bref från pastorsadjunkten J. E. Ljung i Upsala universitetsbiblioteks handskr.-saml. s. 114. Äfven N:o 2 i Dybecks *Svenska Run-urkund*, hvaraf en i Upsala Universitetsbiblioteks handskr.saml. s. 115 befintlig afteckning 1828 insändes av Ljung till Schröder, synes nu mer förkommen. Nora by brukas nu som utgård under Tullgarn i Hölö, Uppgården är nedriven, stenstyckena hvaribland möjligen ett för Ljung och Dybeck okänt trekantigt med ungefär 1 fots sida (måhända dock det av D 8vo II, s. 40 nämnda och vid Tullgarn förvarade, se Sö. 31), tros af folket på stället hafva fått plats i grunden till nya boningshuset, logen eller i en trumma å landsvägen rätt nedanför Nora.»

Enligt måtten i B. 773 har runstenen varit 1,51 m hög, nästan jämbred 79 cm. Ämnet har säkerligen varit gråsten.

Inskriften i B. 773 är följande:

tiarfr · raisti · stain : pinsa : at : irim : fapur : sin : kup Utom slingan: **an :**
5 10 15 20 25 30 35 40

25 är fel för **k**, och namnet Grim.

Översättning: Djärv reste denna sten efter Grim, sin fader god.

29. Nora, Vagnhärads sn, Hölebo hd.

Pl. 9: B. 777.

Litteratur: B. 777 (Nora Giärde); L. 855; Boije, Sv. fornminn.för. tidskr. V, s. 144.

Runstenen är borta, se Sö. 28. Enligt måtten i B. 777 har den varit 1,91 m hög, 95,5 cm bred vid foten. Ämnet har säkerligen varit gråsten.